

Katarina Skøtt Jensens tale om ældrepleje ved Talefest

Taler

Katarina Skøtt Jensen
Elev

Dato

30. september 2022

Sted

Skamlingsbanken

Omstændigheder

Pausemarkeringer er indsat af taler (red.)

Håbet om en bedre hverdag for borgerne

Hej Skamling. Jeg hedder Katarina, jeg er 19 år gammel og jeg arbejder i hjemmeplejen. Jeg vil gerne starte med et citat:

”Vi må ikke lave omsorgssvigt på børn, men åbenbart må vi godt, når det gælder ældre.” Det er sagt af Mille Stagsted, som er social- og sundhedsassistent.

Hurtigt ind - hurtigt ud, er hvad hjemmeplejen er blevet til i dag. Hjemmeplejen er blevet ligesom fabriksarbejde, hvor arbejderen står og fylder dåser i en kasse, indenfor et bestemt tidsinterval. Men ældre mennesker passer ikke ned i en tidskasse, fordi de alle sammen har individuelle behov. Landets ældre bliver mødt af et stresset menneske, som kommer for at udføre en opgave – og så hurtigt videre til den næste.

(pause)

Sådan har det ikke altid været, jeg mødte for noget tid tilbage en ældre kvinde, Britta hedder hun, som havde været i hjemmeplejen engang. Hun fortalte hvor rart det var at kunne sætte sig ned og drikke en kop kaffe med borgeren og snakke om borgerens fortid, eller noget helt andet. Hvor fredeligt og roligt det var og hvor rart det var ikke at skulle stresses hen til den næste. Det var det håb jeg havde dengang jeg startede ved hjemmeplejen, men det er ikke den hjemmepleje jeg møder.

(pause)

Førhen var tiden der til at lave rigtigt mad. Ikke mad som bliver varmet i en mikroovn fra en vakuumpakke. Før i tiden kunne hjemmeplejen også sidde og snakke med borgeren omkring hvordan det går og hvordan de har det. Men ingen udover os kan nogensinde sætte sig ind i, hvordan det er at gå fra en borger, som ikke har det godt. Man får lyst til at sige fuck det hele, gå derind igen og bruge tid med borgeren.

(pause)

Men selvom det ikke er som jeg havde håbet - så elsker jeg det stadig fuldt ud og nyder hvert øjeblik jeg er på arbejde. Jeg elsker alt omkring mit arbejde. Jeg ved hvad det betyder for borgerne at jeg er der og hvor stor en forskel det gør for dem. Jeg ville aldrig bytte mit arbejde for noget, og jeg gør alt jeg kan for at mine borgere får den omsorg og snak de har brug for. Jeg lærer også så meget af sine borgere og hører omkring deres fortid, dog imens man for eksempel laver mad. Men bare det at man får lov at høre om et andet menneskes forrige liv er så fantastisk og lærerigt. Det giver en ro at vide du gør en forskel for lige præcis det menneske, og for dem er det fantastisk at skulle fortælle om deres fortid, fordi der er nogen som ønsker at høre om den.

(pause)

Men det er altså blevet så upersonligt og håbløst. Jeg drømmer om at vi som hjemmepleje kan yde den omsorg til borgeren, som de har brug for. Jeg drømmer om at borgeren er tilfreds, og ikke føler sig overset af hjemmeplejen, når vi er færdige ved borgeren. Jeg ved at det er drømme, som jeg deler med andre i hjemmeplejen, men det er svært når vi får en plan der hedder maks. 5 minutter ved hver borger. Hvor vi for eksempel skal tage støttestrømper af og lave mad. Og hvor bliver tiden så af? Den forsvinder hurtigt, når man skal skynde sig. Og der kommer problemet så igen. Borgeren føler sig overset.

(pause)

Hver gang jeg træder ud på den anden side af døren, for at køre videre til den næste borger, rammer skyldfølelsen. Skylden fra at svigte en borger, som faktisk bare ønsker lidt hjælp og tålmodighed. Og den følelse sidder i mig resten af

dagen, især når jeg har en borger som oprigtigt er ked af det, og bare ønsker en som kan trøste dem. Men man bare bliver nødt til at sige, ”jeg ville rigtig gerne blive men jeg skal desværre videre”.

(Pause)

Intet menneske har nogensinde lyst til at sige sådan noget, til en grædende borger, men når tiden er så presset, hvad skal man så stille op? Vi som hjemmepleje føler os magtesløse og hjælpeløse, vi ønsker at gøre en forskel og give folk et håb om at, hjemmeplejen er en god ting. Men dette er svært når vi knap nok har tid til overhovedet at sige hej. Der skal gøres noget ved det - og det har vi sagt i mange år.

(Pause)

Det budskab jeg vil ud med er, at vi skal gøre noget for hjemmeplejen. De er også en kæmpe del af samfundet, som der skal kigges på og som ikke bliver kigget nok på. Og vi bliver nødt til at fastholde en konstant fokus på hjemmeplejen, så der ikke opleves svigt, uværdig pleje og utryghed hos vores borgere. En ældrelov ville klart gøre en forskel, men der er også brug for, at vi som mennesker hjælper til.

(Pause)

I stedet for at se på hjemmeplejen som et sted hvor man kun ”tørre røv”, så skal vi også huske på at der er mere i det. Vi hjælper mennesker som har brug for hjælpen, og dette er ikke kun at ”tørre røv” men også at huske dem på piller, tage støttestrømper af, give dem creme på eller noget helt fjerde. Vi yder omsorg og hjælper borgerne. Og ja der bliver også hjulpet med toiletbesøg og bad. Men for mig og mange andre, er der meget mere i det, det er vores arbejde som vi elsker.

(Pause)

Jeg håber at jeg med denne tale kan råbe politikerne op, så de bliver opmærksomme på det omsorgssvigt og den forråelse vi udsætter de ældre for. De ældre der har passet os som små, i børnehaver, vuggestuer, sfo'er osv. De svigtede ikke os da vi havde allermest brug for omsorg, men nu svigter vi dem. Kan det virkelig passe?

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale, Talefest

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/katarina-skoett-jensens-tale-ved-talefest-2022>